



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Dopravní podnik měst Chomutova a Jirkova a.s.**, se sídlem Školní 999/6, Chomutov, zast. Mgr. Michaelou Wažíkovou, advokátkou, se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: Město Bílina**, se sídlem Břežanská 50/4, Bílina, zast. JUDr. Evou Machovou, advokátkou, se sídlem Na Sadech 21, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2015, č. j. 30 Af 111/2013 - 136,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Michaely Wažíkové, advokátky se sídlem v Praze, Politických vězňů 1272/21.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 27. 9. 2013, č. j. ÚOHS-R368/2012/VZ-18569/2013/310/RBu, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

I. Vymezení věci

Zadavatel - Město Bílina - uveřejnil oznámení o zahájení otevřeného zadávacího řízení na zakázku: „Zajištění veřejné městské hromadné dopravní obslužnosti ve městě Bílina v režimu veřejné linkové dopravy“, přičemž v zadávací dokumentaci v čl. 12 „Ostatní podmínky a absolutní podmínky zadávacího řízení“ mj. stanovil požadavky na autobusy, jejichž prostřednictvím měla být zajištěna dopravní obslužnost územního obvodu města Bílina. Podmínka uvedená pod písmenem a) této části zadávací dokumentace obsahovala požadavek na kapacitu autobusu minimálně 37 cestujících (sezení + stání). K prokázání splnění této podmínky byl uchazeč povinen předložit mj. technickou specifikaci dodávaného autobusu, a to nejen jako součást nabídky, ale i jako nedílnou součást návrhu smlouvy, jako její přílohu.

Žalobce ve své nabídce ze dne 31. 8. 2011 uvedl, že služby spojené k zajištění dopravní obslužnosti ve městě Bílina bude poskytovat městskými autobusy zn. SOR, typ CN 9,5, což bylo učiněno jeho nabídkou, ve které je uvedena specifikace autobusu, a to tak, že je přiložena fotografie a technické parametry dodávaného autobusu, kdy v části s názvem „Karoserie“ pod bodem „8“ písmenem „S“ je uvedeno: „Počet míst: - celkem 77, S1 – k sezení: 30, S. 2 – k stání 47.“ Nabídka žalobce je označena jako příloha č. 3 u návrhu smlouvy o veřejných službách k zajištění dopravní obslužnosti ve městě Bílina městskou autobusovou dopravou.

Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2011 byla jako nejvhodnější nabídka vybrána nabídka žalobce, přičemž z oznámení o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 22. 9. 2011 vyplývá, že druhá v pořadí byla společnost Veolia Transport Teplice s. r. o. a třetí společnost Zdar, a. s.

Proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky podala společnost Veolia Transport Teplice s. r. o. námitky, kterým zadavatel nevyhověl, následně jmenovaná společnost podala návrh na přezkoumání úkonů zadavatele; v rámci řízení o tomto návrhu Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 21. 11. 2011, č. j. ÚOHS-S527/2011/VZ-18587/2011/530/SW_a, zamítl návrh na předběžné opatření: uložení zákazu uzavřít smlouvu v daném zadávacím řízení (a posléze řízení zastavil usnesením ze dne 17. 5. 2012, č. j. ÚOHS-S527/2011/VZ-5305/2012/550/SW_a).

S ohledem na podání námitek a posléze návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele ze strany společnosti Veolia Transport Teplice s. r. o. zadavatel nemohl ihned uzavřít smlouvu s vítězným uchazečem a tento začal požadované služby poskytovat na základě objednávek zadavatele; tyto objednávky byly zadavatelem brány jako kompenzace za dosud neuzavřenou smlouvu s vítězným uchazečem na poskytování služeb dopravní obslužnosti ve městě Bílina, přičemž objednávky ad na měsíce leden a únor 2012 obsahovaly požadavek na velké autobusy s kapacitou min. 76 míst. Žalobce však toto neakceptoval a informoval zadavatele, že může a bude dopravní obslužnost zajišťovat autobusy s nižší kapacitou než je 76 míst, stejně jako tomu bylo v průběhu měsíce prosince 2011.

Zadavatel i přesto využíval služby žalobce, který mu zaslal opakovanou výzvu ze dne 23. 2. 2012 k uzavření smlouvy. Z uvedené výzvy je zřejmé, že zadavatel žalobce vyzýval v průběhu měsíce února k zaslání smlouvy včetně příloh č. 1 – 3. K tomu žalobce v uvedeném přípise zadavateli sděluje, že originál celé nabídky, která měla být přílohou č. 3 ke smlouvě na plnění veřejné zakázky, byla poskytnuta zadavateli v rámci zadávacího řízení. Žalobce v této výzvě důrazně vyzval zadavatele k uzavření smlouvy na plnění

pokračování

veřejné zakázky nejpozději do 1. 3. 2012. Nadto žalobce dne 27. 2. 2012 zaslal zadavateli dvě paré podepsané smlouvy na plnění předmětné veřejné zakázky s prosbou o podpis této smlouvy a vrácení jednoho výtisku tak, aby plnění služby, jež byla předmětem veřejné zakázky, mohlo být zahájeno dne 1. 3. 2012.

Dne 2. 3. 2012 zadavatel rozhodl o zrušení veřejné zakázky s tím, že v průběhu zadávacího řízení – v období od vybrání nejvhodnější nabídky do současné doby – se vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval a s vítězným uchazečem uzavřel smlouvu.

Proti rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení podal žalobce dne 19. 3. 2012 námitky; v nichž uvedl, že toto rozhodnutí nemůže obstát. Zjištění, že kapacita autobusu pro 37 cestujících je nedostatečná, nemůže být oním objektivním důvodem hodným zvláštního zřetele, pro který lze zrušit zadávací řízení. Zadavateli muselo být z jeho předchozí činnosti – kdy byla městská hromadná doprava zajišťována autobusy s kapacitou 76 míst – velmi dobře známo, jakou kapacitu musí zajistit. A přistoupil-li nyní ke stanovení kapacity nižší – min. 37 cestujících v dobré víře, aby umožnil, že si dodavatel může v dobách malé vytíženosti spojit použít menší autobusy, pak toto není nikde v zadávací dokumentaci uvedeno.

Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2012 zadavatel námitkám žalobce nevyhověl; návrhem ze dne 6. 4. 2012 inicioval žalobce zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele s tím, že ačkoliv byla jeho nabídka vyhodnocena jako nejvhodnější, zadavatel nebyl ochoten se žalobcem uzavřít smlouvu na plnění veřejné zakázky.

Žalovaný dospěl k závěru, že použití § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách pro zrušení veřejné zakázky bylo v daném případě oprávněné, když se v průběhu zadávacího řízení na základě dílčích objednávek ukázalo, že zadavatelem požadovaná a žalobcem nabízená kapacita autobusů 37 míst nepokryje potřeby zadavatele; uvedl, že nelze na zadavateli smysluplně požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval, jestliže v průběhu zadávacího řízení dospěl k závěru, že veřejnou zakázku nelze realizovat podle původních podmínek vymezených v zadávací dokumentaci. Připustil přitom, že zadavatel při přípravě zadávacích podmínek pochybil, pokud stanovil požadavky na kapacitu autobusů v rozporu se svými reálnými potřebami. Nicméně dle názoru žalovaného nelze zadavateli odnímat právo na zrušení zadávacího řízení v případě, když v průběhu zadávacího procesu zjistí, že se dopustil podstatného ať formálního či věcného pochybení a byl by tak nucen takto vyhlášené zadávací řízení dokončit.

V rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce poukázal na to, že zadavatel je ve smyslu § 44 zákona o veřejných zakázkách povinen zadávací podmínky nastavit bezchybně, neboť odpovídá za úplnost a správnost zadávací dokumentace; v případě, že jeho zadávací podmínky neodpovídají jeho reálným potřebám, nelze takové pochybení zadavatele přenášet na uchazeče a smlouva na plnění veřejné zakázky má být i za těchto podmínek uzavřena. Současně uvedl, že zadavatelem tvrzené důvody jsou důvody subjektivními, kdy došlo k přehodnocení zadávacího řízení bez ohledu na nové, konkrétní, objektivní, vnější skutečnosti, které by se vyskytly v průběhu zadávacího řízení.

Předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

Rozhodnutí předsedy žalovaného po provedeném ústním jednání dne 14. 12. 2015 krajský soud zrušil rozsudkem nyní napadeným kasační stížností.

Podle názoru krajského soudu nebylo zrušení zadávacího řízení z důvodů dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách na místě, neboť se zde nejedná o důvody hodné zvláštního zřetele, které by se vyskytly v průběhu zadávacího řízení. Zadavatel v tomto směru poukazoval na zkušenosti se žalobcem a jeho přístup v mezidobí při poskytování služeb v rámci objednávek na zajištění městské hromadné dopravy, které doprovázely stížnosti občanů města, avšak zcela pominul, že žalobce předmětné služby prováděl mimo zadávací řízení; navíc žalobce na používání menších autobusů předem poukazoval a zadavatel je přesto objednával, a to i v období, kdy důvod pro tento přechodný způsob zajištění dopravní obslužnosti již pominul. Poté co Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 21. 11. 2011, č. j. ÚOHS-S527/2011/VZ-18587/2011/530/SWa, zamítl návrh druhého uchazeče v pořadí – společnosti Veolia Transport Teplice s. r. o. – zde nebyl reálný důvod odkládat uzavření smlouvy s vítězným uchazečem, tj. žalobcem, jehož nabídka byla z hlediska kapacitních potřeb dostatečná. A totéž platí i o nabídce druhého uchazeče v pořadí. Zadavatel měl proto přistoupit k uzavření smlouvy s vítězným uchazečem, nikoli ke zrušení zadávacího řízení, které navíc neučinil bezodkladně, jak požaduje zákon, ale až po uplynutí několika měsíců, kdy měl dostatek času pro shora naznačený postup vedoucí k uzavření smlouvy v daném zadávacím řízení.

Podle názoru krajského soudu šlo tedy spíše o faktické důvody subjektivní povahy pramenící jednak z toho, jakým způsobem byla zpracována zadávací dokumentace, jednak ze zkušeností s vítězným uchazečem získaných v mezidobí mimo zadávací řízení; takové důvody však nemohou obstát, a předseda žalovaného proto pochybil, pokud zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel v první řadě namítá, že krajský soud aplikoval na projednávaný případ nesprávné znění zákona, a je toho názoru, že již tato vada představuje samostatný důvod pro zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem.

Poukazuje na to, že zadavatel v bodu 12 zadávací dokumentace s názvem „*Ostatní podmínky a absolutní podmínky zadávacího řízení*“ stanovil mimo jiné požadavek, aby autobusy, jimiž měla být zajištěna dopravní obslužnost, disponovaly celkovou kapacitou min. 37 míst pro cestující. V průběhu zadávacího řízení žalobce na základě dílčích objednávek začal pro zadavatele dočasně zajišťovat dopravní obslužnost územního obvodu města Bílina, a to autobusy rovněž s celkovou kapacitou 37 míst. V přímé reakci na tyto dílčí objednávky zadavatel obdržel písemné stížnosti související s pozdními příchody do škol a zaměstnání z důvodu malé kapacity autobusů, které nestačily pojmout všechny cestující, a to i přes skutečnost, že v době dopravní špičky byly nasazovány 2 autobusy za sebou. Zadavatel proto zadávací řízení na veřejnou zakázku zrušil, jelikož dospěl k závěru, že jeho požadavek na kapacitu autobusů 37 míst nemůže z objektivních důvodů postačovat k zajištění dopravní obslužnosti.

pokračování

Stěžovatel namítá, že dle jeho názoru rozhodujícím argumentem nemůže být pouhá skutečnost, že důvod hodný zvláštního zřetele měl původ v nastavených zadávacích podmínkách, za jejichž správnost nese odpovědnost zadavatel. Při takto striktně chápaném pojetí důvodů hodných zvláštního zřetele by totiž nebylo možné akceptovat ani řadu dalších důvodů, zejména zrušení zadávacího řízení pro porušení zákona zadavatelem v situaci, kdy není možné přijmout opatření k nápravě. Závěry krajského soudu ohledně nepřípustnosti zrušení zadávacího řízení by se totiž musely obdobně uplatnit i na takový případ, jelikož porušení zákona si zadavatel způsobil sám svým vlastním jednáním a za řádné zadání veřejné zakázky rovněž nese dle zákona odpovědnost. Takový výklad však nekoresponduje s důvodovou zprávou k zákonu ani s komentářovou literaturou, které jako důvod hodný zvláštního zřetele porušení zákona zadavatelem (pokud současně není možné přijmout opatření k nápravě) výslovně připouští.

Oproti závěrům rozsudku tak stěžovatel dovozuje, že pokud jsou naplněny výše uvedené podmínky, které reflektují obsah § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, je možné zadávací řízení zrušit rovněž pokud zadavatel v průběhu zadávacího řízení zjistil, že nastavené zadávací podmínky již nemohou zajistit samotný účel zadání veřejné zakázky. Stěžovatel je toho názoru, že důvod pro zrušení zadávacího řízení byl dán objektivně a okolnosti, které zadavatele vedly k jeho zrušení, stály vně zadavatele. Zadavatel totiž nezrušil zadávací řízení z důvodu, že by pouze na základě svého uvážení změnil své preference ohledně kapacity autobusů či by subjektivním vnímáním bez objektivního důvodu posoudil kapacitu autobusů vymezenou v zadávacích podmínkách jako nedostatečnou, nýbrž zrušil zadávací řízení až poté, co obdržel výše uvedené písemné stížnosti občanů deklarující nedostatečnost kapacity.

Vzhledem k dataci stížností a videozáznamů je dle stěžovatele rovněž zřejmé, že skutečnosti, jež vedly zadavatele ke zrušení zadávacího řízení, nastaly v jeho průběhu. Dle stěžovatele je zřejmé, že teprve po jejich ověření mohl zadavatel dospět k závěru, že stížnosti jsou oprávněné a kapacita autobusů není postačující. Pokud byly videozáznamy pořízené dne 28. 2. 2012 a zadavatel zrušil zadávací řízení dne 2. 3. 2012, má stěžovatel za to, že zadavatel zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku bez zbytečného odkladu.

Stěžovatel na základě výše uvedeného navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti stěžovatele

Dle osoby zúčastněné na řízení, tj. zadavatele, Město Bílina (dále jen „zadavatel“) krajský soud v napadeném rozsudku na projednávaný případ použil nesprávné znění zákona o veřejných zakázkách a toto pochybení soudu nutně musí mít vliv na rozhodnutí ve věci. Nezákonnost tohoto rozhodnutí pak dále zadavatel spatřuje i ve vadném posouzení důvodu zvláštního zřetele hodného; má za to, že důvod pro zrušení zadávacího řízení byl objektivně dán a že okolnosti pro zrušení stály vně zadavatele, neboť nedostatečnost kapacity autobusů objektivně zjistil až v průběhu zadávacího řízení na základě stížností občanů a videozáznamu, které nemohl předvídat. Argumentace, že pokud v předchozím období byly používány autobusy s kapacitou 76 míst a toto mělo být signálem toho, aby byly zadávací podmínky nastaveny v tomto smyslu, nemůže být dávana k tíži zadavatele, neboť z žádného důkazního prostředku nevyplývá, že by tyto autobusy byly zcela

naplněny a že byly nasazeny v předchozím období dle stávajících potřeb obyvatel města. Naopak teprve v průběhu zadávacího řízení na veřejnou zakázku bylo objektivně zjištěno, že kapacita autobusů poskytovaných v rámci dočasného plnění žalobcem tak, jak byla vypsána v zadávacích podmínkách, dostatečná není, což tvořilo pak důvody zvláštního zřetele hodné, pro které nebylo spravedlivé na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval.

Právní posouzení důvodu zvláštního zřetele hodných pro zrušení zadávacího řízení dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách musí být sice objektivní, avšak z dikce zákona vyplývá, že připouští, aby v zadávacím řízení zadavatel zrušil řízení pro důvody, které popisuje jako „*důvody hodné zvláštního zřetele*“, když uvádí, že takovým důvodem může být např. i porušení postupu předepsaného tímto zákonem, které zadavatel sám zjistil a pokud nemůže přijmout opatření k nápravě a hrozí mu uložení pokuty za správní delikt je oprávněn v souladu se zákonem § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách zadávací řízení zrušit, event. může tak učinit i v případě, že by zadavateli nebyla přidělena dotace na veřejnou zakázku již se řízení týká. Pokud tedy zákonodárce popisuje oba tyto případy jako důvody zvláštního zřetele hodné, pak zrušení zadávacího řízení městem Bílina v porovnání s těmito případy musí zcela korespondovat a nutně musí znamenat, že pojetí důvodů hodných zvláštního zřetele nelze vykládat tak, jak to činil soud v napadeném rozhodnutí, tedy restriktivně, neboť pak by výše popsané důvody nemohly být uváděny jako oprávněné pro zrušení zadávacího řízení.

Zadavatel dále nesouhlasí s tím, že zadávací řízení nezrušil bez zbytečného odkladu.

IV. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti stěžovatele

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že je nepochybné, že aplikace nesprávného znění zákona může představovat vadu řízení, nicméně je třeba zkoumat, zda tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Podmínka vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí zde však dle jeho názoru nebyla splněna.

Krajský soud se v části napadeného rozhodnutí bezprostředně související s odkazem na možnost stěžovatele odstoupit od smlouvy zabýval otázkou vázanosti uchazeče předloženou nabídkou. Konstatoval, že uchazeči jsou po celou dobu běhu zadávací lhůty vázáni svými nabídkami, nesmí je tedy po uvedení doba rušit ani měnit a jsou povinni poskytnout zadavateli součinnost a uzavřít ve smyslu své nabídky se zadavatelem smlouvu. To žalobce také nikdy neučinil. Zadavatel, potažmo stěžovatel zrušil zadávací řízení dle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách nikoli z důvodu reálného odepření poskytnutí plnění podle nabídky nebo faktické změny nabídky, ale pouze na základě své obavy, že žalobce na základě svého předchozího jednání nedodrží podmínky uvedené ve své nabídce. Stěžovatel při svém rozhodování tedy zaměnil předmět poskytované služby na základě dílčích objednávek mimo rámec veřejné zakázky a předmět a plnění veřejné zakázky a z plnění mimo veřejnou zakázku vyvodil negativní postoj účastníka k plnění veřejné zakázky jako takové.

Žalobce se ztotožňuje se závěry krajského soudu v tom, jaké podmínky musí být splněny, aby bylo možné považovat určitou okolnost za důvod zvláštního zřetele hodný. Mezi tyto podmínky patří mimo jiné i skutečnost, že důvod zvláštního zřetele hodný stojí vně zadavatele. Tato podmínka je úzce spojena s požadavkem objektivní existence důvodu

pokračování

zakládajícího zrušení zadávacího řízení. Má za to, že výklad podaný soudem v napadeném rozhodnutí neznemožňuje zákonné zrušení zadávacího řízení v případě porušení zákona zadavatelem v situaci, kdy není možné přijmout opatření k nápravě, neboť se jedná o situaci zcela odlišnou od projednávaného případu. Připuštění zrušení zadávacího řízení v případě porušení zákona zadavatelem je bezesporu vedeno účelem zabránění realizace veřejných zakázek, které nejsou zadávány v souladu se zákonem a jejichž pokračování by vedlo k uložení pokuty za správní delikt nebo k nápravnému opatření. Účelem je tady eliminace dalších negativních následků, k nimž by nezákonné zadávací řízení mohlo vést. Důležité je, že i v tomto případě je nezbytné, aby důvody nastaly objektivně, tj. bez přímého zavinění zadavatele (srov. PODEŠVA, V., OLÍK, M., JANOUSEK, M., STRÁNSKÝ, J. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 373).

Důvod, pro který zadavatel zadávací řízení zrušil, je dle žalobce zcela odlišný. Nastavení nevyhovujícího kritéria kapacity autobusů v žádném případě nepředstavuje porušení zákona a ani nejde o důvod objektivní, který by vznikl bez zavinění zadavatele. Nelze souhlasit s tvrzením, že v průběhu zadávacího řízení došlo k nějaké změně týkající se kapacity dopravní obslužnosti, o které by zadavatel při zadání veřejné zakázky nevěděl. Vzhledem k tomu, že důvodem pro zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku byl důvod subjektivní povahy, nelze jej považovat za důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách. Vymezení zadávacích podmínek je plně v gesci zadavatele, a proto je to právě zadavatel, kdo je plně odpovědný za co možná nejlepší specifikaci zadávacích podmínek, které maximálně vyhovují potřebám zadavatele a naplňují účel veřejné zakázky.

Jakkoli stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nemá uchazeč o veřejnou zakázku žádné subjektivní veřejné právo na to, aby se stal vítězným uchazečem, ani na to, aby s ním byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku, musí být i uchazeči, zejména pak vybranému uchazeči, poskytnuta ochrana za účelem zachování jeho právní jistoty. Proto zákon o veřejných zakázkách stanoví určité mantinely omezující libovůli zadavatele kdykoli zadávací řízení na veřejnou zakázku zrušit. Žalobce tedy nerozporeje tvrzení stěžovatele, že by s každým vybraným uchazečem musela být uzavřena smlouva, ale pokud uzavřena být nemá, musí proto existovat některý z objektivních důvodů taxativně stanovených v § 84 zákona o veřejných zakázkách, což v daném případě nebylo splněno.

Co se týče včasnosti zrušení zadávacího řízení, žalobce nesouhlasí s tím, že by zadavatel zrušil zadávací řízení bez zbytečného odkladu, jak vyžaduje zákon. Zadavatel uvedl, že stížnosti dostával ode dne 16. 11. 2011, nicméně ke zrušení zadávacího řízení přistoupil až dne 2. 3. 2012, tj. po téměř 4 měsících. Z časového určení „bez zbytečného odkladu“ sice neplyne jasná lhůta, nicméně lze dovodit, že jde o krátký časový okamžik, který by se měl pohybovat v řádech dnů (srov. PODEŠVA, V., OLÍK, M., JANOUSEK, M., STRÁNSKÝ, J. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 371). Žalobce se domnívá, že i když soud v napadeném rozhodnutí neuvedl, jaký časový okamžik ve vztahu ke zrušení zadávacího řízení považoval za rozhodný, nelze závěry soudu považovat za nepřezkoumatelné, jak tvrdí stěžovatel, neboť již z povahy věci je zřejmé, že časová prodleva mezi tvrzeným důvodem zvláštního zřetele hodným a samotným zrušením nenaplňuje požadavek „bez zbytečného odkladu“.

Dle žalobce nebyly dány důvody pro zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku, neboť se jednalo o důvody čistě subjektivní povahy, které nemohou naplňovat požadavky důvodů zvláštního zřetele hodných, a ke zrušení zadávacího řízení nedošlo v zákonem požadované lhůtě. S ohledem na to se žalobce domnívá, že právní posouzení zákonnosti zrušení zadávacího řízení obsažené v napadeném rozhodnutí je zcela správné a nemůže zakládat nezákonnost ani nepřezkoumatelnost.

V. Replika osoby zúčastněné na řízení k vyjádření žalobce

Podle zadavatele nelze souhlasit s právním hodnocením krajského soudu, že bylo možné od smlouvy odstoupit z důvodu, že se ukázalo, že vybraný uchazeč uvedl v nabídce informace nebo doklady, které neodpovídají skutečnosti a které by mohly mít vliv na výsledek zadávacího řízení, neboť v době, kdy měl zadavatel s vítězným účastníkem povinnost uzavírat smlouvu, toto ustanovení zákona nebylo ještě účinné. Tento závěr krajského soudu považuje za vadu řízení, která pak má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé zvláště, když pak sám krajský soud toto spojuje s tím, že měl postupovat tímto způsobem, a nikoliv zrušit zadávací řízení právě pro to, že po celou dobu běhu zadávací lhůty jsou uchazeči vázáni svými nabídkami v plném rozsahu a jsou povinni zadavateli poskytnout potřebnou součinnost. Dle názoru zadavatele nemůže soud odkazovat na postup dle ustanovení zákona, který ještě není účinný a na základě tohoto pak učinit právní závěr, který ovlivní rozhodnutí o věci samé. Nesouhlasí tedy s tím, že případný odkaz v napadeném rozsudku na neúčinnou právní úpravu nemohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť se týkal pouze marginálních nepřesností nebo skutečností.

Pokud žalobce vychází z názoru obsaženého v napadeném rozhodnutí, tedy, že zadavatel veřejné zakázky špatně vymezil technické podmínky týkající se kapacity autobusů, které se následně ukázaly být pro jeho potřeby nedostatečné, s tímto hodnocením zadavatel nesouhlasí. Z obsahu spisu je totiž patrné, že v zadávací dokumentaci byla stanovena podmínka na zajišťování dopravou autobusy s minimální kapacitou 37 míst, což pouze vylučuje autobusy s nižší kapacitou, ale nevylučuje autobusy s kapacitou vyšší. Pokud tedy vybraný účastník nabídl, že MHD bude zajišťovat autobusy SOR, které disponují kapacitou 76 míst, byl touto nabídkou vázán po celou dobu zadávací lhůty a pokud z hlediska hodnocení všech kritérií byla v zadávacím řízení tato nabídka vybrána jako nejvhodnější, pak není možné uvádět, že zadávací podmínky neodpovídaly reálným potřebám zadavatele, event., že byly špatně technicky vymezeny co do kapacity autobusů, a že důvodem zrušení zadávacího řízení byl důvod subjektivní povahy na straně zadavatele.

Naopak tyto skutečnosti by měl soud zohlednit při posuzování otázky, zda se jedná o důvody objektivní při zrušení soutěže stojící mimo zadavatele vzhledem k tomu, že tuto situaci zavinil vybraný uchazeč, když se od své nabídky odchýlil a v průběhu zadávacího řízení se objevily stížnosti občanů na nevyhovující kapacitu autobusů, kterou v době průběhu celého řízení zajišťoval, zvláště když deklaroval v této době přípisem ze dne 16. 10. 2011, že tuto dopravu zajišťuje v souladu se svou nabídkou a zadávacími podmínkami. Z tohoto jeho jednání pak musela nutně vyplynout i obava zadavatele, že vybraný účastník uvedl v nabídce informace a doklady, které neodpovídaly skutečnosti a

pokračování

pokud mu nenáleželo právo pro tyto důvody od smlouvy odstoupit, neboť ustanovení § 82 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách bylo účinné až ode dne 1. 4. 2012, pak musel volit nejrychlejší způsob, jak zabránit této situaci, neboť reálné jednání vítězného uchazeče a podklady v nabídce měly vliv na zadávací řízení.

Pokud je mu podsouván názor, že v případě, že by účastník odmítl smlouvu uzavřít dle své nabídky, event. neposkytl náležitou součinnost, že by zadavatel mohl uzavřít smlouvu v dané situaci s uchazečem, který se umístil jako druhý, popřípadě třetí v pořadí, když tito uchazeči nabízeli větší kapacitu míst autobusů stejně jako účastník, pak by bylo zcela takto omezeno jeho rozhodnutí jako zadavatel v zadávacím řízení a zcela by byla popřena hodnotící kritéria celého řízení, když pokračování v zadávacím řízení by nemělo další smysl, neboť nabídka vybraného uchazeče byla vybrána právě proto, že nabízel nejnižší cenu při stejné kapacitě míst v autobusu, jako tuto nabízeli další účastníci, kteří skončili na druhém a třetím pořadí právě proto, že nevyhovovali hodnotícímu kritériu ceny.

Zadavatel se proto domnívá, že právě pro tyto skutečnosti relevantně využil v dané situaci ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, měl k tomu objektivní důvody stojící vně zadavatele, když právě naopak tyto důvody byly na straně vybraného uchazeče, který se v průběhu zadávacího řízení choval výše popsaným způsobem, když toto pak vyústilo v četné stížnosti občanů a podněty v důsledku nevyhovujícího zajišťování městské hromadné dopravy ve městě Bílina. Zadavatel nesouhlasí s názorem, že ke zrušení zadávacího řízení měl důvody čistě subjektivní povahy, které nemohou naplňovat požadavky důvodů zvláštního zřetele hodných, neboť důvody, pro které bylo zadávací řízení zrušeno, stály na straně samotného vybraného uchazeče, který tuto situaci zavinil a z obsahu spisu zcela vyplývá, že vybraný uchazeč uvedl v nabídce informace nebo doklady, které neodpovídaly reálnému plnění zakázky, a nebylo možné, aby v zadávacím řízení pokračoval.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj osoba s předepsaným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je rovněž přípustná.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že se krajský soud dopustil pochybení, když na projednávanou věc použil nesprávný odkaz na znění zákona o veřejných zakázkách. Nicméně toto pochybení nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Řízení o přezkoumání úkonů zadavatele se řídí právní úpravou účinnou ke dni zahájení zadávacího řízení, tj. ke dni 22. 7. 2011, kdy zadavatel odeslal oznámení o zahájení zadávacího řízení. Rozhodným zněním je tedy v daném případě zákon o veřejných zakázkách ve znění účinném do dne 11. 9. 2011.

Je nepochybné, že aplikace nesprávného znění zákona může představovat vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nicméně je třeba zkoumat, zda tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Jak konstatoval Ústavní soud v nálezu zde dne 1. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 636/02, o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se jedná tehdy, nelze-li dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdy by k této vadě řízení vůbec nedošlo. Naopak vadou, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, je taková vada, která se týká okolností pro výsledek řízení před soudem bezvýznamných.

Je pravdou, že v rozsudku krajského soudu je uveden odkaz na § 82 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, který ovšem nebyl v daném ustanovení v rozhodném znění zákona o veřejných zakázkách obsažen. Ustanovení § 82 odst. 4 zákona, ve znění pozdějších předpisů, je textově zcela shodné s § 82 odst. 3 zákona v rozhodném znění. Novelou č. 258/2011 Sb. došlo k rozšíření § 82 zákona a přechíslování některých odstavců, nicméně obsahově se § 82 odst. 4 oproti § 82 odst. 3 v rozhodném znění nezměnil. Z kontextu rozsudku krajského soudu lze tedy dovodit, že soud mýlil odkázat na § 82 odst. 3 zákona v rozhodném znění. Nelze tedy dovodit, že by odkazem na příslušné ustanovení zákona v nesprávném znění, které je zcela shodné se zněním rozhodným, došlo k vadě odůvodňující nezákonnost rozhodnutí.

Krajský soud se dopustil nepřesnosti rovněž v případě odkazu na možnost odstoupení od smlouvy dle § 82 odst. 8 cit. zákona, která byla do zákona začleněna až novelou z roku 2012. Ani toto pochybení však nezakládá nezákonnost rozhodnutí. V daném případě totiž krajský soud pouze poukazoval na možný postup, jak mohl zadavatel postupovat, nejedná se o tedy odkaz na ustanovení, které by bylo základem rozhodovacích důvodů při hodnocení postupu zadavatele. V tomto případě se krajský soud pouze nad rámec svého odůvodnění zabýval otázkou jiného možného postupu zadavatele a v této souvislosti odkázal na možnost odstoupení od smlouvy ve smyslu § 82 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách (dodavatel uvedl v nabídce informace nebo doklady, které neodpovídají skutečnosti a měly nebo mohly mít vliv na výsledek zadávacího řízení.), místo aby odkázal na možnost postupu dle § 82 odst. 3 zákona (možnost uzavření smlouvy s druhým v pořadí), případně na možnost dle § 84 odst. 2 písm. c) zákona (zrušení zadávacího řízení po odmítnutí uzavření smlouvy nebo poskytnutí součinnosti vybraným uchazečem).

Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému konstatuje, že přestože se krajský soud dopustil dílčích nepřesností, když odkázal na znění zákona o veřejných zakázkách v nesprávném znění, jeho pochybení nedosáhlo takové intenzity, že by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku; z hlediska práva napadený rozsudek zcela ob stojí.

V projednávané věci není sporu o stavu skutkovém. Sporná je otázka právní, a to, zda byly splněny podmínky pro zrušení zadávacího řízení zadavatelem podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, Zatímco zadavatel a potažmo stěžovatel dospěli

pokračování

k názoru, že tyto podmínky splněny byly, žalobce tvrdí, že tomu tak nebylo; v tom mu přisvědčil i krajský soud.

Podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách „*zadavatel může bez zbytečného odkladu zrušit zadávací řízení, pouze pokud v průběhu zadávacího řízení se vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval.*“

Krajský soud zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného, neboť v daném případě dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro zrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, tj. nejednalo se o objektivní důvody stojící mimo zadavatele, které by se vyskytly v průběhu zadávacího řízení a které by vedly k bezodkladnému zrušení zadávacího řízení. Podle názoru krajského soudu šlo spíše o faktické důvody subjektivní povahy pramenící jednak z toho, jakým způsobem byla zpracována zadávací dokumentace, jednak ze zkušeností s vítězným uchazečem získaných v mezidobí mimo zadávací řízení.

Nelze souhlasit s námitkou stěžovatele, že rozhodujícím argumentem nezákonnosti zrušení zadávacího řízení je skutečnost spočívající v chybně nastavených zadávacích podmínkách zadavatelem (v počtu míst v autobusu). Zásadním důvodem zadavatele pro zrušení celé zakázky, který vyplývá z rozhodnutí zadavatele o zrušení veřejné zakázky ze dne 2. 3. 2012, zn. MUBI 7608/2012, naopak je, že vybraný uchazeč nebude plnit veřejnou zakázku způsobem, který by zadavateli vyhovoval.

Takový důvod však dle názoru Nejvyššího správního soudu není možné podřadit pod důvod uvedený v § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, tedy *důvod hodný zvláštního zřetele, pro který nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval*, neboť v tomto případě lze po zadavateli požadovat, aby pokračoval v zadávacím řízení. Neexistuje důvod hodný zvláštního zřetele, aby to tak nebylo, neboť vzniklou situaci mohl zadavatel řešit tím způsobem, že by uzavřel smlouvu s uchazečem druhým v pořadí, poté co by vítězný uchazeč odmítl poskytnout součinnost při uzavření smlouvy dle § 82 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, případně pokud by vítězný uchazeč odmítl uzavřít smlouvu se zadavatelem vůbec. Případně až po neposkytnutí součinnosti vybraného uchazeče mohl z tohoto důvodu zadavatel zadávací řízení zrušit. Rovněž je třeba zdůraznit, že zadavatelův subjektivní pocit nemůže být objektivním důvodem, pro který je možné podle tohoto ustanovení zadávací řízení zrušit.

Rovněž tvrzené zkušenosti zadavatele s vítězným uchazečem za dobu služeb poskytovaných vítězným uchazečem jako kompenzace za dosud neuzavřenou smlouvu nejsou *důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval*, neboť se nejedná o důvody, které by se vyskytly v průběhu zadávacího řízení (jakkoli s ním souvisely), neboť se jedná o jiné plnění probíhající mimo režim zadávacího řízení. Aby se jednalo o důvody, které se vyskytly v průběhu zadávacího řízení, je nejen nutné, aby se tak stalo v zákonem stanovené časové ose, ale rovněž aby se tyto důvody zadávacího řízení týkaly.

Posledním důvodem uvedeným zadavatelem, a to v rozhodnutí o námitkách, je skutečnost, že stanovený počet míst v zadávací dokumentaci je nedostačující k zajištění městské hromadné dopravy ve městě Bílina. Nejvyšší správní soud nehodnotil, zda

stanovený počet míst v autobuse je pro zadavatele dostačující, a ani nehodnotí, zda se jedná o skutečnost, která je či není závislá na vůli zadavatele, resp. zda si ji sám vědomě či nevědomě způsobil. Tyto skutečnosti (stanovení kritérií v zadávacím řízení) jsou totiž pro posouzení věci nyní projednávané - rozhodnutí o tom, zda mohl zadavatel zrušit z tohoto důvodu zadávací řízení, irelevantní. Nejvyšší správní soud v nyní vedeném kasačním řízení nepřezkoumává, zda je možné zrušit zadávací řízení na základě chybného nastavení zadávací dokumentace zadavatelem. Pokud takové posouzení uvedl krajský soud v odůvodnění, není pro posouzení zákonnosti jeho postupu podstatné, nicméně jeho uvedení nemá vliv na zákonnost jeho rozsudku, neboť dospěl ke stejným závěrům jako zdejší soud.

Nejvyšší správní soud podotýká, že zadavatel požadoval v zadávací dokumentaci, aby uchazeči poskytli autobusy s kapacitou minimálně 37 míst. Tato kapacita se dle zadavatele během zadávacího řízení prokázala jako nedostatečná. Nicméně vítězný uchazeč (případně i druhý vybraný v pořadí) v nabídce uvedl, že služby bude zajišťovat autobusy s minimální kapacitou 76 míst.

Zadavatel proto nemohl zrušit zadávací řízení z důvodu nastaveného počtu sedadel v zadávací dokumentaci, i když by shledal, že tento počet je nedostatečný, neboť vybraný uchazeč v nabídce uvedl, že služby spojené se zajištěním dopravní obslužnosti ve městě Bílina bude poskytovat velkými autobusy včetně jejich přesné specifikace, tedy autobusy, jejichž kapacita je dostačující k zajištění městské hromadné dopravy i dle zadavatele.

Žalobce podal nabídku, v níž předložil mj. technickou specifikaci autobusu, jímž bude veřejnou zakázku plnit. Součástí nabídky byla i fotografie poskytovaného autobusu. Jestliže je v zadávací dokumentaci uvedeno, že uchazeč je povinen, nikoliv oprávněn, jako součást své nabídky předložit technickou specifikaci dodávaného autobusu, ze kterého bude patrná kapacita autobusů min. 37 cestujících, a žalobce předložil technickou specifikaci autobusu s počtem míst 77, je touto nabídkou bezpochyby vázán a není oprávněn tuto nabídku po celou dobu zadávací lhůty jakkoliv měnit (viz § 43 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Po celou dobu zadávací lhůty je uchazeč vázán obsahem své nabídky, kterou podal zadavateli v zadávacím řízení; svou nabídku nesmí zrušit či změnit (nejsou-li pro to naplněny zákonné předpoklady či zadávací podmínky) a je povinen uzavřít se zadavatelem ve smyslu obsahu své nabídky smlouvu na realizaci veřejné zakázky, pokud bude jeho nabídka vybrána jako nejvhodnější. Zadavatel tak měl povinnost s žalobcem uzavřít smlouvu a teprve poté, co by žalobce jako vybraný uchazeč odmítl smlouvu uzavřít nebo by zadavateli neposkytl náležitou součinnost, mohl zadavatel uzavřít smlouvu s uchazečem, který se umístil jako druhý, příp. třetí v pořadí (viz § 82 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách), resp. by mohl zrušit zadávací řízení z důvodu neposkytnutí součinnosti vybraného uchazeče dle ustanovení § 84 odst. 2 písm. c) zákona o veřejných zakázkách.

Přestože Nejvyšší správní soud plně nepřisvědčil odůvodnění krajského soudu, je nutné konstatovat, že zadavatel nebyl oprávněn zrušit zadávací řízení podle ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách, protože se v průběhu zadávacího řízení nevyskytly důvody hodné zvláštního zřetele zákonem předvídané. Takovým důvodem totiž nemůže být skutečnost, že vybraný uchazeč v rámci poskytování služeb poskytnutých jako kompenzace za dosud neuzavřenou smlouvu neplní své povinnosti, neboť toto plnění se netýká zadávacího řízení. Takovým důvodem nemůže být ani pouhá

pokračování

obava, že uchazeč vzhledem ke svému prohlášení nebude vázán svoji nabídkou, neboť jde pouze o subjektivní názor zadavatele, přestože může být odůvodněný. Zejména však v tomto případě nemůže být důvodem, že zadavatel nesprávně v zadávací dokumentaci vymezil předmět veřejné zakázky, avšak vybraný uchazeč v nabídce uvedl parametry, které představy zadavatele splňují. Zadávací dokumentace by sice umožňovala vybranému uchazeči plnění veřejné zakázky pro zadavatele nevyhovujícími autobusy o kapacitě 37 míst, nicméně takovéto plnění by mu neumožnila jeho závazná nabídka, kterou do zadávacího řízení podal.

Poslední námitkou stěžovatele obsaženou v kasační stížnosti byla námitka ohledně nedodržení podmínky zrušení zadávacího řízení bez zbytečného odkladu. Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud aproboval názor krajského soudu, že zadavatel nemohl zrušit výběrové řízení z důvodu, který uvedl, je již posouzení, zda tak učinil bez zbytečného odkladu v této věci irelevantní. Nejvyšší správní soud proto pouze ve stručnosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2015, č. j. 30 Af 111/2013 - 136, se kterým se v jeho závěrech ztotožňuje: *„Zákon váže možnost zrušení zadávacího řízení na kumulativní splnění dvou podmínek, a sice: (i) podmínku bezodkladnosti takového postupu a (ii) podmínku existence důvodů hodných zvláštního zřetele – vyskytnuvších se během zadávacího řízení. První z podmínek, tj. bezodkladnost, se přitom váže k podmínce druhé, která je v tomto směru určující, neboť zmíněnou bezodkladnost lze hodnotit teprve poté, co bude zjištěno, že se v průběhu zadávacího řízení skutečně vyskytly důvody zvláštního zřetele hodné; proto se zdejší soud primárně zaměřil na splnění této podmínky – ad (ii).“*

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem ani nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů namítaných stěžovatelem. Krajský soud v souladu se zákonem o veřejných zakázkách posoudil, že zadavatel nebyl oprávněn využít postup obsažený v § 84 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách a zrušit zadávací řízení, a tento svůj názor ve svém rozsudku náležitě odůvodnil.

Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tak právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil.

Nejvyšší správní soud přiznává žalobci náhradu nákladů za jeden úkon právní služby učiněný právní zástupkyní žalobce Mgr. Michaelou Wažíkovou, advokátkou, a to písemné podání ve věci samé, tj. ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (advokátní tarif)], tedy celkem 3100 Kč a tomu odpovídající náhrada hotových výdajů za úkon 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, která činí 714 Kč. Stěžovatel povinen nahradit žalobci k rukám jeho advokátky náhradu nákladů

řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena stěžovateli přiměřená lhůta třiceti (30) dní.

Osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. nevzniklo, neboť nebyla soudem vyzvána ke splnění povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. prosince 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu